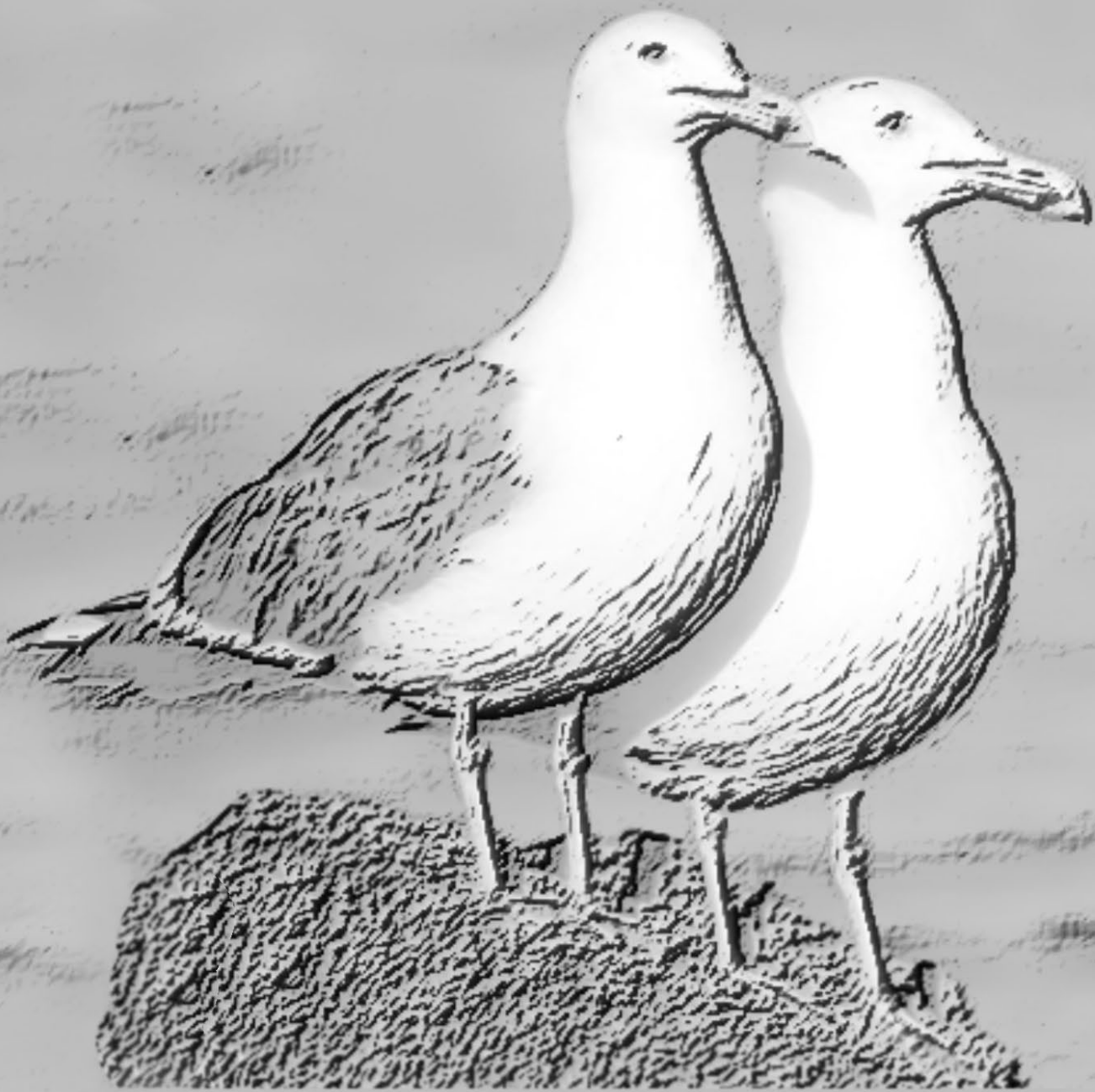

Παιδικά φτερουγίσματα

Χρήστος Τελλίδης - 2006

www.electrofear.gr

“Οι πρώτες ολοκληρωμένες αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας φέρνουν στο μυαλό μου ένα χρώμα...Το χακί...

Χακί ήταν το χρώμα των ρούχων του πατέρα μου. Χακί επίσης ήταν και το χρώμα του αυτοκινήτου το οποίο ερχόταν και έπαιρνε τον πατέρα μου κάθε πρωί για να του πάει στη δουλειά του. Δε νομίζω ό,τι μου δημιουργούσε ιδιαίτερες εντυπώσεις τότε το γεγονός ό,τι και οι συνεπιβάτες του φορούσαν ρούχα χρώματος χακί. Με τον καιρό συνειδητοποίησα ό,τι ο πατέρας μου εργαζόταν σε μια δουλειά που την έλεγαν Ελληνικό στρατό και δη στρατό ξηράς. Από την άλλη πλευρά η μητέρα μου δε φορούσε κάποια ιδιαίτερη στολή ούτε τα ρούχα της είχαν κάποιο ιδιαίτερο χρώμα. Η δουλειά της μητέρας μου ονομαζόταν οικοκυρικά, βαρέα και αυθυγιεινή όπως έλεγε και γι’ αυτό φορούσε πάντα ένα προστατευτικό που λεγόταν ποδιά.

Οι μέρες κυλούσαν ήρεμα. Τα πάντα γύρω μεγάλωναν με αρμονικό ρυθμό. Τα δεντράκια που είχαμε στον κήπο κάθε χρόνο προσπαθούσαν να κονταροχτυπηθούν μαζί μου για το ποιος φήλωνε περισσότερο. Οι μποκαβίλιες αναρριχιόντουσαν σε όλο και πιο περίεργα μέρη, περνώντας πλάι από το περβάζι του παραθύρου μας ανεβαίνοντας μέχρι τη γρίλια, μετά όλο ευθεία παράλληλα σχεδόν με το λούκι της υδροροής, φθάνοντας στα κεραμίδια σταματούσαν να ξαποστάσουν για κάποιο διάστημα και μετά αναλάμβαναν την ανάβαση οι επικίνδυνα αναρριχητικές τους ικανότητες. Παράλληλα με τη φύση και μ’ εμένα όμως, μεγάλωναν και οι γονείς μου ιδιαίτερος ο πατέρας μου και πιο συγκεκριμένα ο βαθμός του. Έτσι από εκεί που ξεκίνησε με ένα αστέρι χρώματος ασημί σε κάθε του ώμο τώρα είχε γεμίσει αστέρια, τρία αριστερά και τρία δεξιά. Δίκιο είχε, όταν πολλές φορές που γύριζε σπίτι το

μεσημέρι και αγκάλιαζε τη μητέρα, της έλεγε χαρακτηριστικά: “Σου έφερα τα αστέρια αγκαλιά κούκλα μου”. Το κακό δεν ήταν που ο μπαμπάς γέμιζε αστέρια, το κακό ήταν ό,τι κάθε αστέρι σήμαινε και διαφορετική πόλη, διαφορετικό σχολείο, διαφορετικούς φίλους.

“Αυτά έχουν οι προαγωγές” μου έλεγε ο μπαμπάς κάθε φορά που γκρίνιαζα και έκλαιγα λέγοντας ό,τι θα χάσω πάλι τους φίλους μου και πάλι θα φάχνω να βρω καινούριους.

Αυτή όμως η προαγωγή του πατέρα μου που από τα πολλά αστέρια ασημί χρώματος θα πήγαινε σε ένα αστέρι χρυσαφί χρώματος μαζί με μια δάδα (αν θυμάμαι καλά) άλλαξε τη ζωή μου, έλαμψε ο χρυσαφένιος ήλιος στη μουσική, μελαγχολικά ρουτινιασμένη ζωή μου.

Το κακό όντας μοναχοπαίδι είναι ό,τι τέτοιες στιγμές λύπης και χαράς τις περνάς μόνος σου ή και αν τις μοιραστείς, συνήθως με τους φίλους σου, είναι πολύ δύσκολο να σε καταλάβουν, πόσο μάλλον αν η φίλια αυτή διαρκεί μια προαγωγή, δηλαδή ένα αστέρι του πατέρα μου.

Η πόλη που διάλεξε η πατρίδα για να μείνουμε, για τη χρονική διάρκεια του ενός αστεριού, ήταν και αυτή επαρχιακή. Πόσο μου άρεσε η ζωή στην επαρχία. Πολλά πάρκα, πολλές αλάνες, πολύ παιχνίδι. Το σπίτι μας ήταν πάλι μια μονοκατοικία με ωραίο κήπο, λίγο πιο έξω από το κέντρο της πόλης και κοντά στην δουλειά του πατέρα μου. Τα γύρω σπίτια είχαν την ίδια διαρρύθμιση, καλοφτιαγμένα, προσεγμένα αρκετά, με διορθωμένες τις όποιες γηράνσεις φέρνει ο χρόνος ακόμα και σ’ αυτή την άφυχη φύση.

Την οικιστική μονοτονία έσπαγε ένα ψηλό επιβλητικό καμπαναριό. Η παλιά λευκοντυμένη πέτρα του, η περίτεχνη διακόσμηση στις καμάρες του, τα πολλά πατώματά του αλλά

και ο βαρύς ήχος της μοναδικής καμπάνας του, το έκαναν ένα άξιο προσοχής μνημείο πολιτισμού. Ο ναός που ήταν χτισμένος δίπλα ακριβώς από το καμπαναριό, νεόχτιστος - γιατί ο προηγούμενος είχε καεί ολοσχερώς - δεν συνέδραμε καθόλου σ' αυτή τη δημιουργική αρχιτεκτονική εξύψωση. Συνέδραμε όμως στην πνευματική εξύψωση μέσω των άξιων ιερέων που εκείνα τα χρόνια είχε.

Το σχολείο ήταν αρκετά μακριά, με αποτέλεσμα να μην ακούγεται ούτε το κουδούνι ούτε οι φωνές των παιδιών στα διαλείμματα. Το μόνο που δικαιολογούσε την ύπαρξη σχολείου στην περιοχή αυτή ήταν η πρωινή και μεσημεριανή διέλευση ομάδων παιδιών με σάκους στην πλάτη και με ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους την αγωνία και βαρεμάρα το πρωί και την ανακούφιση και χαρά το μεσημέρι.

Οι πρώτες μέρες στο σχολείο κυλούσαν ήρεμα αλλά και διερευνητικά θα έλεγα. Καθετί καινούριο που εισβάλει στη ζωή σου προσπαθείς να το καταλάβεις, να το κατανοήσεις, να προσαρμοστείς στους ρυθμούς του και στο τέλος να συμβιώσεις αρμονικά μαζί του.

Ευτυχώς και οι καινούριοι μου καθηγητές όπως και οι καινούριοι μου φίλοι διαδέχτηκαν επιτυχώς και επάξια τους καλούς καθηγητές και τους καλούς φίλους της προηγούμενης του ενός άστρου διαμονής μου.

Την ήρεμη αυτή διαδοχή των ημερών διέκοψε ένα συμβάν που έμελλε να είναι και το εφιαλτήριο βήμα για το πέρασμα από την ενασχόληση με τα κάθε είδους παιχνίδια στη σύσφιξη των σχέσεων με το άλλο φύλλο.

Ένα μεσημέρι λοιπόν τελειώνοντας τις μαθητικές μου ενασχολήσεις και υποχρεώσεις στο χώρο του σχολείου και θέλοντας να προλάβω την αγαπημένη μου ραδιοφωνική

εκπομπή - τότε ακόμη δεν είχε κάνει την μαζική εμφάνισή της η τηλεόραση - είχα αρχίσει ένα ελαφρύ τροχάδην προς το σπίτι. Όταν αυτό το ελαφρύ τροχάδην έγινε πετάδην κατά τη στρατιωτική διάλεκτο, όπως θα έλεγε και ο πατέρας μου, τα πράγματα ξέφυγαν από τον έλεγχό μου. Λίγο το βαρύ σακίδιο και ο χωματόδρομος με τα αραιά στρωμένα “μεγαλιθικά” πετρώματα, λίγο το μυαλό μου που είχε φτάσει ήδη στο σπίτι, δεν άργησα και βρέθηκα φαρδύς πλατύς κάτω. Πρέπει να έχασα για λίγο τις αισθήσεις μου, το μόνο το οποίο ένιωσα και το οποίο με συνέφερε τρόπωντινά ήταν ένα βαθύ τσίμπημα λίγο πιο δεξιά από τον αφαλό μου. Ανοίγοντας σιγά-σιγά τα μάτια μου διέκρινα μια μορφή που η έντονη μεσημεριανή λάμψη του ηλίου τόνιζε χαρακτηριστικά το περίγραμμά της. Έτσι από μια εξωκοσμική οπτασία μεταμορφώθηκε σε ένα γλυκό αγγελικό κοριτσίστικο προσωπάκι.

“Είσαι καλά ;” μου φώναξε σε έντονο ύφος.

Εγώ απάντησα στην τρίτη προσπάθεια της για επικοινωνία, χαζεύοντας σ’ αυτό το διάστημα το γλυκό θέαμα που έβλεπα. Αφού συνήλθα σιγά-σιγά από την άτσαλη προσγείωσή μου συνειδητοποίησα έναν έντονο πόνο στην περιοχή της κοιλιάς και δη δεξιότερα από τον αφαλό.

“Για κορίτσι πάντως έχεις δυνατά χέρια !!” της είπα πιάνοντας με συμπάθεια την τραυματισμένη μου περιοχή.

Ακολούθησαν οι απαραίτητες συστάσεις, τα απαραίτητα ερωτήματα του τύπου τι τάξη πας, ποια είναι τα χόμπι σου, τι παιχνίδια σου αρέσουν και έτσι σιγά-σιγά γεννήθηκαν αισθήματα όμοια με τη φωτιά που στην αρχή σιγοκαίει δειλά, φοβισμένα, μα όσο ρίχνεις κούτσουρα τόσο θεριεύει, ορθώνεται, φωτίζει το γύρω χώρο και φωτίζεται.

Τα σπίτια μας δίπλα το ένα στο άλλο. Πόσο λαχταρούσα, πόσο επιθυμούσα να σε βλέπω. Κάθε πρωί αφουγκραζόμουν την πόρτα του σπιτιού σου σαν άνοιγε. Αμέσως έπαιρνα το σάκο μου και άνοιγα και εγώ τη δική μου. Πολλές φορές ήμουν τυχερός και πηγαίναμε μαζί σχολείο. Άλλες πάλι έκανα παρέα στη μητέρα ή τον πατέρα σου που τύχαινε να την ανοίξει. Τι απογοήτευση ! Το σχολείο ευτυχώς το είχαμε χτίσει μακριά, μισή ώρα πολυλογίας δρόμος. Σου έλεγα, σου έλεγα, σου έλεγα. Αλήθεια ούτε που θυμάμαι τώρα. Φτάνοντας στον προορισμό μας ένιωθα ό,τι το ταξίδι τελείωνε. Ενώ κάθε μέρα η διαδρομή ήταν ίδια εγώ έκανα διαφορετικά ταξίδια, άλλα πιο γρήγορα, άλλα πιο αργά, άλλα με μεγαλύτερη χαρά, άλλα με μικρότερη ικανοποίηση. Πάντως διαφορετικά. Στον προορισμό μας βέβαια οι δρόμοι μας έπρεπε να χωρίσουν. Στο αρρένων εγώ στο θηλέων εσύ. Τόσο πολύ με στεναχωρούσε και με πείσμωνε αυτό που μια μέρα μέσα στο παραλήρημα της αθωότητας της ηλικίας μου εξέφρασα στον πατέρα μου την επιθυμία μου να πάω και εγώ στο θηλέων. Μάλλον του προσέβαλα γι' αυτό και το αμέσως επόμενο πράγμα που είδα ήταν αμέριμνα πουλάκια που κατά περίεργο λόγο και αιτία έφερναν βόλτα πάνω από το κεφάλι μου τηρώντας αδιαπέραστο και σωστά υπολογισμένο τριγωνομετρικά κύκλο.

Τα απογεύματα μετά το σχολείο μαζευόμασταν όλα τα παιδιά της γειτονιάς έξω, σε εκείνο το εγκαταλειμμένο χαμόσπιτο με τη μεγάλη αυλή και το υπεραιωνόβιο κυπαρίσσι. Τα αγόρια προτιμούσαν το ποδόσφαιρο, τα κορίτσια μήλα ή σχοινάκι. Εγώ πάλι προτιμούσα κρυφτό. Ήταν η μόνη ευκαιρία να παίξουμε μαζί, να τρέξουμε μαζί, να κρυφτούμε μαζί. Σε μια από αυτές τις “συνομωσιολογικές” κρυψώνες μας και σε κατάσταση παιδικής μέθης άγγιξες με τα χείλη σου τα μάγουλά

μου. Εσύ μπορεί να θυμάσαι τι έγινε μετά. Εγώ πάντως το μόνο που θυμάμαι ήταν εκείνα τα γνωστά αμέριμνα πουλάκια. Βλέπεις για μένα η χαρά και ο θυμός των άλλων είχαν το ίδιο αποτέλεσμα.

Όταν ερχόταν η άνοιξη και το απαλό αεράκι σκορπούσε την πρώτη ευωδιά των ανθισμένων λουλουδιών σε όλες τις γωνιές της επαρχιακής αυτής γραφικής πόλης, τότε αποφάσιζαν και οι δάσκαλοι μας να μας πάνε εκδρομή. Αλήθεια, τι όμορφα συναίσθηματα δημιουργεί η ανθισμένη φύση. Όλο το φυτικό βασίλειο ντυμένο στα πιο έντονά του χρώματα, ενώ η ποικιλοχρωμία σου δημιουργούσε την απορία αν πράγματι το κάθε λουλούδι και φυτό ήθελε να διαφέρει από τα υπόλοιπα ντυμένο με όσο το δυνατόν πιο σπάνια σχεδιασμένη φορεσιά. Ο ουρανός ολοκάθαρος, στο χρώμα του γαλάζιου, ούτε ίχνος από σύννεφα και γκριζες, άτσαλες και άχαρες πινελιές.

Μετά την πρωινή μας προσευχή πιασμένοι χέρι-χέρι συνήθως με τον “συγκάτοικο” μας στο θρανίο ξεκινούσαμε από το σχολείο και διασχίζοντας την πόλη τραγουδώντας και παίζοντας φτάναμε στον προορισμό μας. Σ’ όλη τη διαδρομή βέβαια σκεφτόμουν τι ωραία που θα΄ταν να κρατούσα το δικό σου χέρι αντί του συμμαθητή μου, αλλά βλέπεις άλλα τα χρόνια εκείνα..

Το μέρος στο οποίο συνήθιζαν να μας πηγαίνουν εκδρομές ήταν ένα μικρό πευκοδάσος στις πλαγιές ενός βουνού μόλις έξω από την πόλη μας. Το πευκοδάσος το χώριζε στη μέση ένας ασφαλτοστρωμένος δρόμος, η μοναδική διόδος στην πόλη από τα ανατολικά. Από την πάνω πλευρά του δρόμου και συνεχίζοντας προς το βουνό είχε φτιαχτεί ένα αναφυκτήριο από το φυσιολατρικό όμιλο της περιοχής μας. Από την κάτω πλευρά και μέχρι τις γραμμές του τρένου ξεχύνονταν τα πεύκα

φυτρωμένα διάσπαρτα με “ρυμοτομικό” όμως σχεδιασμό. Στο έδαφος δε διέκρινες χώμα, υπήρχε μια παχιά στρώση από πευκοβελόνες που σε περίπτωση που έτρεχες θα έπρεπε να προσέχεις περισσότερο να μην γλιστρήσεις και πέσεις, παρά να φτάσεις στον προορισμό σου.

Ανάμεσα στα πεύκα είχα φτιάξει έναν περιφραγμένο με πρόχειρα ξύλα χώρο, τέσσερα-πέντε τραπέζια με αντίστοιχα στον αριθμό παγκάκια, και στην άκρη εκεί που μια απότομη βουνοπλαγιά έκανε την εμφάνισή της μια πετρόχτιστη βρύση με μια ημερομηνία που μόλις διακρινόταν... “1920”. Εκείνα τα χρόνια ήταν πολύ της “μόδας” οι βρύσες μέσα και έξω από τις πόλεις και ιδίως η αναγραφή της χρονολογίας κατασκευής τους.

Σ’ αυτό το χώρο μας άφηναν οι δάσκαλοι να παίζουμε και να εκτονωνόμαστε όπως συνήθιζαν να λένε μεταξύ τους. Από αυτούς άλλοι ανηφόριζαν στο αναφυκτήριο πίνοντας ήρεμα και χαλαρά τον καφέ ή το αναφυκτικό τους και οι υπόλοιποι καθισμένοι στα παγκάκια άπλωναν στα τραπέζια τα καλούδια που είχαν πάρει από το σπίτι τους και με τη βουλιμία που σου προκαλεί η θέα της φύσης και το περπάτημα σ’ αυτήν, σιγά-σιγά τα “εξαφάνιζαν”.

Εμείς από την άλλη λες και ήμασταν συνεννοημένοι όταν μας άφηναν ελεύθερους αρχίζαμε και τρέχαμε ανά ομάδες των τριών ατόμων και βρισκάμε δέντρα κοντά το ένα στ’ άλλο που σχημάτιζαν έναν νοητό κύκλο. Εκεί έχοντας τα δέντρα ως κολώνες-ακροπύργια του κάστρου μας, φτιάχναμε με τις πευκοβελόνες τα τείχη. Σκοπός του παιχνιδιού ήταν με τα διάφορα κλαδάκια και ξύλα που ρίχναμε να καταστρέψουμε τα διπλανά κάστρα. Νικήτρια ομάδα ήταν αυτή που μετά από

ώρες παιχνιδιού είχε το λιγότερο κατεστραμμένο “δημιούργημα”.

Όταν οι ηλιαχτίδες του ήλιου σιγά-σιγά αποδυναμωμένες κρύβονταν πίσω από το βουνό λες και οπισθοχωρούσαν έπειτα από σκληρό αγώνα, τότε αντηχούσε η σφυρίχτρα του διευθυντή που καλούσε δασκάλους και μαθητές για τον απαραίτητο έλεγχο πριν τον κουραστικό δρόμο της επιστροφής. Έτσι πάλι πιασμένοι χέρι-χέρι, αυτή τη φορά με την κούραση και τη λύπη να είναι ζωγραφισμένες στα πρόσωπά μας επειδή το παιχνίδι είχε πια τελειώσει, κατηγοριζαμε τη βουνοπλαγιά αφήνοντας τα πεύκα στη νεκρική ησυχία τους.

Το καλοκαίρι πάλι, κατά τα μέσα Ιουλίου στην γιορτή του Προφήτη Ηλία, θυμάμαι τι χαρές έκανα. Ο λόγος ήταν ό,τι και οι δύο οικογένειες μας, όντας θρησκευόμενες, αυτή την ημέρα την αφιέρωναν στον άγιο. Από το πρωί, οι μανάδες μας που ασχολούνταν με το νοικοκυριό του σπιτιού και όχι δουλοπρεπείς, “υπό-άλλους” υπάλληλοι, καταπιεσμένα όντα του εκάστοτε αφεντικού, όπως συνήθιζαν να λένε, ετοιμάζονταν για την απογευματινή ανάβασή μας στο εξωκλήσι του Προφήτη Ηλία. Αυτό το γραφικό εκκλησάκι χτισμένο από έναν μοναχό, που αφιέρωσε τη ζωή του στον άγιο, δεν είχε να ζηλέψει σε τίποτα από τη μεγαλοπρέπεια και επιβλητικότητα κατασκευών πολυδιαφημισμένων αρχιτεκτόνων. Χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού, δέσποζε στη μοναξιά του τοπίου. Χωρίς πολλά δέντρα δίπλα του, λες και ήθελε να κάνει συνέχεια την παρουσία του αισθητή. Μια μικρή βρυσούλα που έσβηνε τη δίψα των προσκυνητών, μια μικρή παράγκα που φιλοξενούσε τον εκάστοτε ιερέα και τη συνοδεία του που τύχαινε να πραγματοποιεί θεία λειτουργία ή

εσπερινό και μερικά ξύλινα τραπέζια και παγκάκια στην σκιά των λιγοστών δέντρων, ήταν τα λίγα υπάρχοντα που “συντρόφευαν” αυτό το γραφικό εκκλησάκι και που μ’ αυτά προσκαλούσε κάθε χρόνο τους πιστούς στη γιορτή του.

Καθώς πλησίαζε το μεσημέρι και γυρνούσαν οι υπάλληλοι και οι μαθητές στα σπίτια τους, από τα ανοικτά παράθυρα ξεπρόβαλλαν οι μυρωδιές από τις πίτες και τα λογιάν λογιών φαγητά που ετοιμάζονταν για τη γιορτή του αγίου.

Το απογευματάκι οι δυο οικογένειες συναυτιόμασταν επιτέλους, ελέγχαμε αν πήραμε όλα τα πράγματά μας και σιγά-σιγά με τα πόδια ανηφορίζαμε προς το εκκλησάκι. Εγώ εκείνη τη μέρα ένιωθα ό,τι έφτανε η στιγμή που περίμενα κάθε χρόνο για να πραγματοποιήσουμε μαζί την ολόημερη εκδρομή μας. Λίγες ώρες ήταν μόνο αλλά εγώ τις στρογγυλοποιούσα. Τις καλοκαιρινές διακοπές βλέπεις τις περνούσαμε χωριστά, εσύ στο πατρικό των γονιών σου κοντά στη θάλασσα και εγώ στους θείους μου στο βουνό, γι’ αυτό περίμενα πως και πως αυτή την ημέρα.

Αργά το βράδυ όταν γυρνούσαμε κουρασμένοι αλλά ικανοποιημένοι και “χορτασμένοι” ο καθένας για τους δικούς του λόγους από το εκκλησάκι, εγώ αναπολούσα ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου τις ωραίες στιγμές που περάσαμε μαζί, τα ανέκδοτα που σου έλεγα στη διαδρομή και εσύ δεν σταματούσες να γελάς, τα κουτσομπολιά που μου μετέφερες από το σχολείο, τα σχέδια μας για το μέλλον, τις καταπιεστικές αποφάσεις-διαταγές των γονιών μας και τόσα άλλα. Μετά έγερνα αργά και νωχελικά το κεφάλι μου στο μαξιλάρι και τότε σα σκηνοθέτης σχεδιάζα και πραγματοποιούσα τα μελλοντικά μας ταξίδια στον ύπνο μου.

Όταν άρχιζαν τα πρωτοβρόχια τη θέση της ανέμελης ξεγυνοιασιάς του καλοκαιριού έπαιρνε η μελαγχολική διάθεση. Ο ουρανός ντυνόταν με τη χειμερινή του αμφίεση, οι ώρες της μέρας γυρνούσαν τα χρωστούμενα του καλοκαιριού και έτσι λιγότερες καθώς ήταν, λιγότευε και η χαρά του παιχνιδιού. Κραθώς το σκοτάδι απλωνόταν σιγά-σιγά πάνω από την ήσυχη επαρχιακή πόλη, καθόμουν μπροστά από το παράθυρο και κοιτούσα τις βρόχινες αραιές σταλαγματιές να σχηματίζουν ακαθόριστα σχήματα στο τζάμι και μη έχοντας κανένα σκοπό να πέφτουν αδιάφορα στο διψασμένο χώμα. Προσπαθούσα να διακρίνω τη μορφή σου κοιτώντας πεισματικά το παράθυρο σας αλλά μάταια, οι βρόχινες σταγόνες συνέχιζαν τον απέλπιδο αγώνα τους.

Όταν οι σταλαγματιές μεταμορφώνονταν σε νιφάδες χιονιού, όπως ο άσχημος εμφανισιακά μεταξοσκώληκας γίνεται πανέμορφη πεταλούδα - έτσι τουλάχιστον έβλεπα τη διαφορά βροχής και χιονιού - τότε άλλαζε η διάθεσή μου και αισθανόμουν ζωντανός, έτοιμος για παιχνίδι. Τα πάντα γύρω μου δεν τα έβλεπα μαύρα αλλά άσπρα, λευκά, κι' ας ήξερα ό,τι αυτό ήταν λόγω του χιονιού.

Μια μέρα που είχε χιονίσει αρκετά, έτυχε να είναι και Σάββατο - η καλύτερή μας - μαζευτήκαμε όλα τα παιδιά στο κοντινό μας πάρκο που από το πολύ χιόνι έμοιαζε με γήπεδο. Οι λυγρόκορμες κλαίουσες ιτιές, δίπλα από το ποτάμι που διέσχιζε το πάρκο, είχαν τόσο βαρύ φορτίο που σχεδόν όλα τα κλαδιά τους είχαν βουτήξει στο παγωμένο νερό του ποταμού. Οι ποικιλόμορφοι θάμνοι είχαν μετασχηματιστεί σε πελώριες λευκές μπάλες που σηματοδοτούσαν τα φυσικά εμπόδια του γηπέδου. Τα λογιών λογιών μονοπάτια που σε καθοηγούσαν σε μοναδικής ομορφιάς πλευρές του πάρκου είχαν εξαφανιστεί.

Το μόνο που διέθετε την κανονική του εμφάνιση ήταν το σιντριβάνι στο κέντρο του πάρκου. Το νερό εκτοξευόταν με δύναμη ακόμα από τους πίδακες λειώνοντας έτσι κάθε προσπάθεια του χιονιού να αγκιστρωθεί από κάπου και να φτιάξει μια καινούρια αποικία.

Έτσι σα μικροί Φοβινσώνες, περπατούσαμε και εξερευνούσαμε το καινούριο περιβάλλον πριν πραγματοποιήσουμε το σκοπό μας, την κατασκευή ενός χιονάνθρωπου.

Μετά την ολιγόλεπτη εξερεύνηση και λίγο πριν το όριο της βαρεμάρας, λόγω της μονοτονίας του λευκού τοπίου, αρχίσαμε να μαζεύουμε μπάλες-μπάλες το χιόνι. Άλλοι κυλώνοντας τις μικρές μπάλες στην πλαγιά του πάρκου προκειμένου να σχηματίσουν μεγαλύτερες μπάλες, ενώ άλλοι μαζεύοντας και ζυμώνοντας το χιόνι όπως οι μανάδες μας το ζυμάρι, με πάθος και μεράκι που πάντα συνοδεύει αυτή την παιδική ιεροτελεστία. Αλήθεια τι χαρά μας έδιναν αυτά τα παιχνίδια. Όλος ο κόσμος μας περιστρεφόταν γύρω από αυτά. Αθώα, αγνά, απουήρευτα, ακατάληπτα για τις μετέπειτα ηλικίες μας. Εσύ με τα άλλα κοριτσάκια είχατε αναλάβει τα αξεσουάρ του χιονάνθρωπου, μύτη, μάτια, στόμα, κουμπιά και ό,τι άλλο θα χρειαζόταν προκειμένου να στέκεται καταμεσής του πάρκου αδράχνοντας τον ευθουσιασμό και τον θαυμασμό μέσα απ' τα βλέμματα των περαστικών.

Μετά από κάποιες ώρες καλλιτεχνικής δημιουργίας το χιόνι, ένα καρτό, δύο μισο-χαλασμένα φρούτα, κάποια κουκουνάκια, μια παλιά σκούπα και πολλά κλαδάκια που άλλοτε χρησιμοποιούνταν για μαλλιά και άλλοτε για χέρια και πόδια, είχαν πάρει τη μορφή ενός αξιοσέβαστου και ελαφρά ταλαιπωρημένου χιονάνθρωπου - τουλάχιστον με τα δικά μας μάτια. Αποκαμωμένοι από την κούραση καθίσαμε γύρω του

σχηματίζοντας πηγαδάκια σχολιάζοντας και κουβεντιάζοντας θέματα της καθημερινής παιδικής ηλικίας μας.

Ξάφνου με αρπάζεις από το χέρι και σχεδόν σέρνοντας με οδηγείς πίσω από τα δικά σου βήματα. Σ' ακολουθώ τρέχοντας, διασχίζουμε το πάρκο, με ένα μεγάλο άλμα υπερπηδούμε το ποταμάκι, ακολουθούμε το στενό χωματόδρομο δίπλα από το φράκτη του εγκαταλειμμένου σπιτιού, διαγωνίως συναντάμε τις ράγες του τρένου. Τις αφήνουμε και αυτές πίσω μας. Σταματάς απότομα.

“Κοίτα ψηλά...” μου λες.

Τα μάτια μου σιγά-σιγά ασηφορίζοντας το ολόλευκο τοπίο διακρίνουν μια φωλιά σα σπίτι, οχυρωμένη με πολλά κλαδιά, πάνω στο παλιό καμπαναριό. Το δε καμπαναριό από το πολύ χιόνι έμοιαζε σα νύφη που είχε ετοιμαστεί για να πάει στην εκκλησία.

Οι ιδιοκτήτες της φωλιάς ήταν ένα ζεύγος περήφανων πελαργών. Το θηλυκό έχοντας κάποιο “πτητικό” ατύχημα αδυνατούσε να πετάξει και έτσι το αρσενικό (που ως γνωστόν φημίζεται για τη σταθερότητα του στην οικογενειακή ζωή) είχε μείνει δίπλα της, χάνοντας έτσι το μεταναστευτικό ταξίδι στις θερμές περιοχές. Οι γύρω κάτοικοι είχαν ενισχύσει τη φωλιά, προμηθεύοντας με τροφή το ζευγάρι και προσπαθώντας με κάθε τρόπο να το κρατήσουν στη ζωή.

Τυρνώντας προς το μέρος μου και με παραπονεμένο ύφος με ρωτάς:

“Μ’ αγαπάς τόσο ;”

Η αντίδρασή μου ήταν ένα δάκρυ που γλίστρησε διασχίζοντας το παγωμένο πρόσωπό μου και πριν προλάβει να κρυσταλοποιηθεί να σκουπιστεί νωχελικά από το χέρι μου. Πολύ αργότερα όταν διηγούμουν το γεγονός αυτό στη θεία μου

με διόρθωσε λέγοντάς μου: “Τα δάκρυα κυλάνε βρεεεεε δε γλιστράνε !”. Εμένα πάντως τότε μου γλίστρησε δεν μου κύλησε...

“Θα σου δείξω πόσο σ’ αγαπώ..” σου είπα.

Με ορμή και δύναμη σκαρφάλωσα στη μισο-σκουριασμένη σκαλωσιά του καμπαναριού, που έτρεμε σε κάθε μου βήμα και περνώντας ένα-ένα τα πατώματα έφτασα στην καμπάνα το μέγεθος της οποίας δεν το φανταζόμουν όταν την έβλεπα από κάτω. Πιάνω με δύναμη το σχοινί και το τραβάω λες και ήθελα να ειδοποιήσω το χωριό για επικείμενη φωτιά. Ο ήχος της καμπάνας σαν ανατριχίλα διέσχισε το κορμί μου. Για κάποια δευτερόλεπτα ένιωθα σα να σταμάτησε ο χρόνος, τα αυτιά μου είχαν συντονιστεί με τον ήχο της καμπάνας και δεν μπορούσαν να διακρίνουν τους γύρω ήχους. Το ζεύγος των πελαργών ανήσυχα κουνώντας τα φτερά τους και αλλάζοντας θέση στη φωλιά προσπαθούσε να ξεπεράσει το εκκωφαντικό ηχητικό γεγονός.

“ΤΟΣΟΟΟΟ !!” σου φώναξα από ψηλά θέλοντας να παραβγώ σε ένταση με τον αντίλαλο της καμπάνας.

Καθώς το ολόλευκο τοπίο άρχιζε να σκοτεινιάζει και η νύχτα διαδεχόταν αρμονικά την ημέρα εμείς πιασμένοι χεράκι-χεράκι γυρνούσαμε στα σπίτια μας, κατάκοποι μεν αλλά γεμάτοι αγαλλίαση και ευτυχία έχοντας ένα χαμόγελο έντονα ζωγραφισμένο στα πρόσωπά μας.

Ενώ τα χρόνια πειραματίζονταν με το πόσο γρήγορα γερνάμε και έτρεχαν σα παλαβά μπροστά μας, η σχέση μας όλο και δυνάμωνε όλο και ρίζωνε...”

Ο μπαρμπα-Γιάννης, άφησε για λίγο το μολύβι από τα χέρια, άνοιξε το πακέτο με τα λιγοστά τσιγάρα και με κινήσεις ιεροτελεστίας έφερε ένα τσιγάρο στο στόμα του. Με το μυαλό του νοσταλγικά να φέρνει εικόνες της εφηβείας άναψε με ένα σπύρτο το τσιγάρο, τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά και ταξιδεύοντας μέσα στον καπνό που άφηνε σιγά-σιγά να βγαίνει από το στόμα του συνέχισε την αναπόλησή του.

Αλήθεια πως πέρασαν τόσα χρόνια, σα χθες του φαινόταν να είχαν γίνει όλα αυτά κι' ας ήταν εβδομήντα χρονών. Σα χθες είχε δει τον πατέρα του να μπαίνει όλο χαρά στο σπίτι κρατώντας ένα μπουκέτο γεμάτο ποικιλόμορφα λουλούδια που είχε αγοράσει πρόχειρα από πλανόδιο ανθοπώλη και να αναγγέλλει την προαγωγή του σε αντισυνταγματάρχη. Στην αρχή δεν κατάλαβε τι επιπτώσεις είχε αυτή η προαγωγή του πατέρα του, μετά από λίγα λεπτά η χαρά μετατράπηκε σε λύπη συνειδητοποιώντας ό,τι θα έχανε την αγαπημένη του Αναστασία, ίσως δε θα την ξανάβλεπε ποτέ πια. Ήταν τόσο δυστυχισμένος....

Ένα δάκρυ κύλησε στο ρυτιδιασμένο πια πρόσωπο του μπαρμπα-Γιάννη, μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο και το τρένο των αναμνήσεων του σφύριζε δηλώνοντας την αναχώρηση για τον επόμενο προορισμό του.

Παρόλο που είχαν χωρίσει οι δρόμοι τους με την Αναστασία, είχαν κρατήσει επαφή, έγραφαν ανελλιπώς γράμματα ο ένας στον άλλον και περιέγραφαν σ' αυτά ό,τι τους συνέβαινε στη ζωή τους. Έτσι αισθάνονταν ο ένας την παρουσία του άλλου και ας ήταν χιλιόμετρα μακριά και η αγάπη τους σα μια φωλιά που κρατιόταν ζεστή περίμενε τα πιτσουνάκια να έρθουν και να χουχουλιάσουν.

Νύχτωνε...Στην προσπάθειά του να ανοίξει την κουρτίνα και το λιγοστό φως του δειλινού να τρυπώσει στο μικρό δωμάτιο του, το μάτι του έπεσε στο δαντελένιο τελείωμα της κουρτίνας. Οι αναμνήσεις του τον γύρισαν πάλι πίσω, την ημέρα που περίμενε τόσο πολύ. Η Αναστασία ντυμένη νύφη με ένα ολόλευκο δαντελένιο πέπλο ανέβαινε τα σκαλιά της εκκλησίας για να τον συναντήσει. Αυτός όμως άφαντος...Την αμηχανία

της και την αμηχανία των καλεσμένων τερμάτισε ο εκκωφαντικός θόρυβος της γνώριμης πια καμπάνας σε συνδυασμό με μια κραυγή που σχημάτιζε τη λέξη “ΤΟΣΟΟΟΟ”. Είχαν παντρευτεί στην ίδια εκκλησία που πριν χρόνια της είχε διαλαλήσει το πόσο την αγαπάει.

Τα μάτια του μπαρμπα-Γιάννη βούρκωσαν πάλι, το τρένο των αναμνήσεων του σταμάτησε στην πραγματικότητα, στο σήμερα.

Σε λίγες ώρες θα έκλεινε ένα χρόνο από τότε που είχε χάσει την αγαπημένη του γυναικούλα.

Τράβηξε άλλη μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο του λες και θα’ταν η τελευταία του, το εισιτήριο για να πάει να την συναντήσει. Η ζωή πλέον του φαινόταν ένα μαρτύριο και ο θάνατος μια λύτρωση.

Πώς αλλάζουν αλήθεια οι καταστάσεις όταν τις βλέπουμε με άλλη ματιά;
Πώς το άσπρο γίνεται μαύρο και το μαύρο άσπρο ;

Το αυτοβιογραφικό σημείωμα - φόρος τιμής στην γυναίκα του στο μνημόσυνό της - περίμενε τις τελευταίες μολυβιές, τα τελευταία γεγονότα, τις τελευταίες αναμνήσεις για να ολοκληρωθεί.

“Παππού ! Παππού ! ...“

Ακούστηκε μια φωνή που χάλασε τη νοσταλγική ατμόσφαιρα του μπαρμπα-Γιάννη. Ένα μικρό ανθρωπάκι ξεπρόβαλλε από την πόρτα του δωματίου του, και με γρήγορους διασκελισμούς κατέληξε στην αγκαλιά του. Η μικρή Αναστασία λες και ήταν καμιά βασίλισσα θροιάστηκε στην αγκαλιά του γεμάτου χαρά παππού της. Η χαρά του μπαρμπα-Γιάννη διπλή. Από την μια ένα αγγελουδάκι, κόρη του γιου του, και από την άλλη η θύμηση της γυναίκας του που τόσο πολύ αγαπούσε. Έσβησε το τσιγάρο που από την μανία του να κρατηθεί στη ζωή άφηγε λεπτή πυρωμένη στάχτη στην πορεία του προς το θάνατο. Έπιασε γερά την εγγονή στην αγκαλιά του και πήγε στο σαλόνι που τον περίμεναν ο γιος του και η νύφη του.

“Μια μέρα ακόμα χωρίς την γυναικούλα μου, μια μέρα ακόμα με την εγγονούλα μου, ποτέ η ζωή δεν σου τα δίνει όλα...” σιγοψιθύρισε στο αυτί της μικρής και έκλεισε βιαστικά την πόρτα των αναμνήσεών του.

-//-

Περίληψη :

Αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. Ένας νεανικός έρωτας. Μνήμες. Πορεία ζωής. Αυτά είναι τα βασικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν τα "Παιδικά φτερουγίσματα".

Λίγα λόγια για την “Electrofear Digital Art” :

Η μελαγχολία και ο θυμός από την απαράδεκτη συμπεριφορά των ανθρώπων, αλλά και η ελπίδα από την επερχόμενη αλλαγή αυτής της συμπεριφοράς με ενέπνευσαν στο να ασχοληθώ δημιουργικά με :

- Την μουσική και τους στίχους
- Την επεξεργασμένη εικόνα (photo art)
- Τις ταινίες (μικρού μήκους και video clips)
- Την λογοτεχνία και την ποίηση

Χρήστος Τελλίδης (ElectroFear)

Αθήνα, 2002

